

ябълка; такива хубави, узрѣли, червени ябълки, каквито има само въ училищния дворъ.

— Гдѣ бѣше? Гдѣ бѣше се изгубилъ? Откъдѣ идешъ? — заразитваха го всички изведнажъ.

— Азъ бѣхъ при учителя, — едва отговаряше запѣхтянъ Гого. — Бати може утрѣ да си дойде слѣдъ 12 часа и да отиде у дѣдови, а азъ ще остана вмѣсто него въ училището. Да! Наистина ви казвамъ! — добави той, като видѣ, че всички го гледатъ и не искатъ да повѣрватъ.

— А тѣзи двѣ ябълки ги взехъ отъ училищната градина. Учителътъ ми позволи. Едната за мене, а другата за бати. Мамо, да си я изямъ ли, а? Да си я изямъ ли?

— Яжъ, гължбчето ми, изяшъ си я! — каза зарадвана майката и го прѣгърна. Но вече никога да не излизашъ отъ кѣщи, безъ да ми се обадишъ!

Петъръ се разскача, запѣ отъ радостъ и силно завика:

— Ей, Гогенце! Браво, братленце! Браво, Гогенце! Браво, момченце!

И Гого се размѣ и развесели. Петъръ почна да прави такива смѣхурии, че Гого отъ смѣхъ падна на трѣвата.

Като си влѣзе послѣ въ кѣщи, Гого поиска плочата си и най-сериозно почна да пише чертички.

— Какво рисувашъ?

— го попита майка му.

— Азъ не рисувамъ, а пиша. Утрѣ ще отида въ училище и ще пиша. Ще пиша вмѣсто бати. Така каза учителътъ. Пе-

търъ е наказанъ, защото е нарисувалъ моя портретъ на училищната маса. Азъ не искамъ той да

